

Arrest

nr. 184 312 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die handelt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, op 20 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 4 januari 2015 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 5 januari 2015 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 15 oktober 2015 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 28 oktober 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Verzoekster diende op 10 november 2015 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij arrest nr. 161.826 van 11 februari 2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en verwierp aldus het beroep.

Op 16 maart 2016 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 april 2016 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*S., M. (R.R.: (...))
geboren te D. op (...)
S., M.
geboren te Kruje op 01.12.2006*

*nationaliteit: Albanië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor S., M. werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 12.04.2016 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan de wettelijke vertegenwoordiger van S., M. te willen overhandigen (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Verzoekster betoogt dat voormelde rechtsregels geschonden zijn doordat het medisch advies van de arts-adviseur van 12 april 2016 nergens zou vermelden dat een kinderpsychiater in het land van herkomst van verzoekster beschikbaar en toegankelijk is voor haar kind. Verzoekster meent dat de arts-adviseur niet kon volstaan met de algemene beschikbaarheid en toegankelijkheid van psychiaters en psychologen in Albanië te onderzoeken.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing van 13 april 2016 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt uitdrukkelijk verwezen naar het bijgevoegd medisch verslag van de Arts-adviseur van 12 april 2016 waar een omstandige feitelijke motivering gegeven wordt, welke dient aan te tonen dat er wel degelijk stationaire en ambulante psychiatrische verzorging door psychiaters en door psychologen, beschikbaar en toegankelijk is in Albanië voor verzoekster en haar kind.

2.5. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing van 13 april 2016 is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze aan kritiek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster doelt bijgevolg op de schending van de materiële motiveringsplicht, zoals zij deze tevens aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.7. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 april 2016 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten, dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.8. In casu stelt verzoekster dat niet afdoende onderzocht werd of er specifiek een ‘kinderpsychiater’ beschikbaar en toegankelijk is in Albanië, daar verzoekster meent dat dit noodzakelijk is. Verzoeksters enig middel uit haar inleidend verzoekschrift luidt integraal als volgt:

“Uit de aanvraag en de bijgevoegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker nood heeft aan opvolging door een kinderpsychiater. Terzake kan worden verwezen naar de tweede pagina van het standaard medisch getuigschrift en naar pagina 4 van de aanvraag, waar telkens uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van de nood aan opvolging door een kinderpsychiater. Het medisch advies, noch de bestreden beslissing vermelden ook maar iets over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van kinderpsychiaters in de regio van herkomst van verzoeker. Het medisch advies spreekt enkel — in algemene bewoordingen — over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van psychiaters en psychologen in Albanië. De jonge Marin heeft evenwel nood aan de opvolging door een kinderpsychiater, welke een bijzondere opleiding heeft genoten en over een bijzonder expertise beschikt, waarover de "gewone" psychiater niet beschikt. De motivering van de arts-attaché dient derhalve als gebrekkig te worden beschouwd, aangezien deze geen rekening houdt met de specifieke en uitdrukkelijk geïndiceerde omstandigheid dat Marin (9 jaar) nood heeft aan behandeling en opvolging door een kinderpsychiater. De vastgestelde motiveringsgebreken in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leiden ipso facto tot de vernietiging van de weigeringsbeslissing die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt. Het vastgestelde motiveringsgebrek (c.q. het gebrek aan zorgvuldigheid) in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt ipso facto tot de vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt. (RvV nr. 121.375)”.

2.9. Op 12 april 2016 leverde de Arts-adviseur volgend medische advies af inzake verzoeksters zoon. In de bestreden beslissing van 13 april 2016 wordt uitdrukkelijk verwezen naar dit bijgevoegde medisch advies, hetgeen er zodoende deel van uitmaakt en welk zich tevens in het administratief dossier bevindt.

“(…) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.03.2016.

Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 10/03/2016 van dr. Willems blijkt dat betrokkene psychopathisch gedrag vertoont dat met het jaar toeneemt. Prikkelbaarheid, agressiviteit, dreigen met suicide, automutilatie. Doorverwijzing naar psychiater en psycholoog.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 02/03/2016 van dr. Ertürk blijkt dat betrokkene doorverwezen werd naar een centrum specifiek voor vluchtelingen voor diagnostische en therapeutische ondersteuning.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 13/12/2012 van dr. Konialis: uit de DNA Profiling blijkt dat X. Nu de biologische vader is van betrokkene. Samenvattend blijkt dus dat bij betrokkene, een 9-jarige Albanese jongen, de volgende psychiatrische symptomatologie is vastgesteld: psychopathisch gedrag dat met het jaar toeneemt, prikkelbaarheid, agressiviteit, dreigen met suicide en automutilatie. Voor deze psychiatrische gedragsstoornissen kunnen we het nut van verdere psychiatrische begeleiding enkel bevestigen. De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Albanië, het land van herkomst. Wat betreft de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in Albanië: Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*

♦ *Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA 7558: Dit toont aan dat in Albanië psychiatrische aandoeningen behandeld en opgevolgd kunnen worden zowel ambulant als in een hospitaal-setting. Psychiaters en psychologen zijn beschikbaar. Er zijn psychiatrische voorzieningen in meerdere steden, alsook beschikbaarheid van psychofarmaca indien nodig. Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Albanië. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Derhalve is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar; het land van herkomst. Toegankelijkheidsonderzoek van de medische zorgen d.d. 12/04/2016: Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat*

stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De moeder van betrokkene, S.M., legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de (bijkomende) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Indien ze er alsnog niet in zou slagen een inkomen uit arbeid te verwerven kan ze nog een beroep doen op een sociale uitkering. Er bestaat financiële bijstand voor families die in Albanië leven en een laag of niet afdoende inkomen hebben. Er bestaat ook een universele ziekteverzekering voor personen die in Albanië verblijven. Voor mensen die economisch niet actief zijn, betaalt de staat de bijdragen. Er is geen minimale periode van aansluiting voor men kan genieten van de dekking. Binnen de Albanese gezondheidszorg komen patiënten op basis van doorverwijzing op het juiste niveau van specialisatie terecht. De zorgen zijn gratis voor de verzekerden. De terugbetaling van voorgeschreven medicatie is afhankelijk van de groep waar ze deel van uitmaakt.

De Albanese regering heeft 6 groepen medicijnen bepaald. Afhankelijk van de groep waarvan de medicijnen deel uit maken, wordt de helft tot de volledige prijs door de ziekteverzekering gedekt. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Albanië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Shota Mrika verklaarde tijdens haar asielprocedure alleszins nog 1 broer en een zus te hebben in het land van herkomst.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012).

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze psychiatrische problematiek geen reëel risico inhoudt voor het leven en/of de fysieke integriteit en evenmin een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medisch-psychiatrische zorgen beschikbaar én toegankelijk zijn in Albanië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. (...)"

2.10. Uit de motivering van de bestreden beslissing van 13 april 2016 blijkt duidelijk vooreerst dat de twee voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht, doch niet konden worden weerhouden. Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur is nagegaan of psychiatrische hulp toegankelijk en beschikbaar is in Albanië. De arts-adviseur stelt vast dat er hulp door psychiaters en door psychologen aanwezig is en dit zowel ambulant als lokaal en dat de eventueel benodigde medicatie beschikbaar en toegankelijk is.

Verzoekster betwist niet dat er hulp door psychiaters verleend kan worden doch stelt dat haar zoon specifiek een kinderpsychiater behoeft.

Nazicht van de medische stukken toont aan dat het attest van Dr. Willems van 10 maart 2016 stelt dat het kind actueel in behandeling is bij een kinderpsychiater. Op de vraag of er specifieke noden zijn ivm medische opvolging antwoordt de arts "ja, door jeugdpsychiater en psycholoog." Verder ligt er een verslag voor van een kinder- en jeugdpsychiater E. Ertürk van 2 maart 2016.

Hieruit blijkt onmiskenbaar dat het kind in behandeling is bij een kinder- en jeugdpsychiater en dat ook verdere opvolging door een kinder- en jeugdpsychiater noodzakelijk is.

In zijn onderzoek is de arts-adviseur nagegaan of er psychiaters beschikbaar zijn in Albanië. Hij verwijst hierbij naar de aanvraag Medcoi. Uit deze vraag blijkt dat het echter een andere casus betrof, nl. deze van een 35 jarige vrouw. Zodoende werd er niet onderzocht of er kinder- en jeugdpsychiaters beschikbaar zijn. Niettegenstaande dat zowel de psychiater, als de kinderpsychiater artsen zijn, is er toch een duidelijk verschil tussen beiden. Het verschil tussen kinderpsychiatrie en psychiatrie voor volwassenen is groot. Kinderpsychiaters hebben niet alleen te maken met jonge hersenen, die dus nog in ontwikkeling zijn. Ze hebben ook te maken met de oorsprong van allerlei psychische problemen waar patiënten op volwassen leeftijd pas echt last van krijgen. Nog een verschil met de volwassenenpsychiatrie is dat de kinderpsychiatrie altijd veel rekening houdt met de omgeving van de jonge patiënten: het gezin, de ouders, familie, vrienden, school, buurt, sportclubs en hulpverleners.

Aldus kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd door de arts-adviseur.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU